12. 10. 2004

ID: 28369

Užívání bytu po rozvodu

Při rozhodování, který z rozvedených manželů bude byt dále užívat jako nájemce (§ 705 odst. 1 věta druhá obč. zák.), soud přihlíží mimo jiné rovněž k příčinám rozvratu manželství. Při rozhodování podle § 705 odst. 1 věty druhé obč. zák. není právně významné, který z manželů podal návrh na rozvod manželství a jak se ten který z manželů choval v průběhu rozvodového řízení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 1079/2003, ze dne 30.6.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně S. V., proti žalovanému M. J., zastoupenému advokátem, o zpřístupnění bytu a o zrušení práva společného nájmu bytu bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 7 C 15/93, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. září 1999, č. j. 19 Co 392/99-196, ve znění usnesení ze dne 30. srpna 2002, č. j. 19 Co 392/99-214, tak, že dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. září 1999, č. j. 19 Co 392/99-196, ve znění usnesení ze dne 30. srpna 2002, č. j. 19 Co 392/99-214, pokud jím byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. ledna 1999, č. j. 7 C 15/93-130, ve výroku o zrušení práva společného nájmu „bytu 2+1 s příslušenstvím ve III. podlaží domu č. p. 689 v P.“, se odmítá. Dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. září 1999, č. j. 19 Co 392/99-196, ve znění usnesení ze dne 30. srpna 2002, č. j. 19 Co 392/99-214, pokud jím byl změněn rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. ledna 1999, č. j. 7 C 15/93-130, ve výroku o určení dalšího nájemce bytu tak, že „výlučnou nájemkyní předmětného bytu se určuje žalobkyně“, se zamítá.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 6 (soud prvního stupně) v pořadí druhým rozsudkem ze dne 20. ledna 1999, č. j. 7 C 15/93-130, zrušil právo společného nájmu účastníků k „bytu 2+1 s příslušenstvím ve III. podlaží domu č. p. 689 v P.“ (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“), určil, že byt bude dále jako nájemce užívat žalovaný, a žalobkyni zavázal předmětný byt vyklidit a vyklizený odevzdat žalovanému do patnácti dnů po zajištění náhradního bytu; současně uložil žalovanému povinnost zpřístupnit žalobkyni předmětný byt, vydat jí klíče od bytu a umožnit jí nerušené užívání bytu. V návaznosti na rozhodnutí ve věci samé rozhodl o nákladech řízení účastníků. V pořadí první rozsudek soudu prvního stupně (ze dne 10. září 1996, č. j. 7 C 15/93-63), byl k odvolání žalovaného zrušen usnesením Městského soudu v Praze (odvolacího soudu) ze dne 8. září 1997, č. j. 11 Co 258/97-85, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

K odvolání obou účastníků řízení odvolací soud rozsudkem ze dne 22. září 1999, č. j. 19 Co 392/99-196, ve znění usnesení ze dne 30. srpna 2002, č. j. 19 Co 392/99-214, změnil citovaný rozsudek soudu prvního stupně jen tak, že výlučnou nájemkyní předmětného bytu určil žalobkyni a žalovanému uložil povinnost byt vyklidit a vyklizený odevzdat

žalobkyni po zajištění náhradního bytu; jinak jej potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků.

Odvolací soud – shodně se soudem prvního stupně – především dovodil, že účastníkům dosud svědčí právo společného nájmu bytu; toto právo nezaniklo ani podle § 707 odst. 1 ve spojení s § 708 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném v době rozhodování odvolacího soudu (dále jen „obč. zák.“), neboť z chování žalobkyně nelze usoudit na její úmysl trvale opustit společnou domácnost (ve smyslu § 708 obč. zák.). Poté uzavřel, že pokud se účastníci po rozvodu manželství o dalším nájmu bytu nedohodli, lze pokládat za správný výrok rozsudku soudu prvního stupně, jímž bylo právo společného nájmu bytu (podle § 705 odst. 1 věty první obč. zák.) zrušeno.

Při rozhodování o tom, který z účastníků bude byt dále užívat jako nájemce (§ 705 odst. 1 věta druhá obč. zák.), vyšel soud prvního stupně ze skutkového zjištění, že od roku 1992 žalobkyně v bytě nebydlí a nepodílí se ani na nákladech spojených s jeho užíváním, a že od stejné doby byt užívá žalovaný; přihlédl tedy k faktickému stavu v užívání bytu. Z těchto důvodů určil, že byt bude dále jako nájemce užívat žalovaný. Naproti tomu odvolací soud – po doplnění dokazování v odvolacím řízení – v této souvislosti především zdůraznil výlučnou zásluhu žalobkyně na získání bytu (žalobkyně byt získala ještě před uzavřením manželství s žalovaným). Přihlédl však rovněž k tomu, že žalobkyně má ve své péči nezletilé dítě, a nepřehlédl ani to, že nemá bytovou potřebu srovnatelným způsobem uspokojenu; zde vzal za zjištěno, že poté, co z předmětného bytu odešla, bydlela jeden a půl roku u svých rodičů, třičtvrtě roku u své známé paní Č., poté u pana K. a v současné době má pronajatý byt 1+1 v domě se soukromým vlastníkem (byty v činžovním domě, který vlastní, nejsou volné). Protože podle názoru odvolacího soudu tato hlediska, prospívající žalobkyni, převážila nad hlediskem, svědčícím žalovanému, tj. hlediskem faktického užívání bytu žalovaným od roku 1992, určil, že byt bude dále jako nájemkyně užívat žalobkyně. Vyklizení žalovaného z bytu pak ve smyslu § 712 odst. 3 věty druhé obč. zák. vázal na zajištění náhradního bytu. V ostatních částech (včetně akcesorického výroku o nákladech řízení) rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.

Proti rozsudku odvolacího soudu, podal žalovaný dovolání. Jeho přípustnost opřel o ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ zákona číslo 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou s účinností od 1. ledna 2001 zákonem č. 30/2000 Sb. (dále jen „o.s.ř.“). Uplatnil v něm dovolací důvody podle § 241 odst. 3 písm. c/ a d/ o.s.ř. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. zpochybnil správnost skutkových zjištění, z nichž odvolací soud vyšel při rozhodování, který z účastníků bude jako nájemce byt dále užívat. Namítl, že žalobkyně by předmětný byt nezískala, pokud by s ní v době získání bytu nežil nejdříve jako druh a posléze jako manžel. Jestliže žalobkyně neprokázala, kde bydlela a bydlí poté, co předmětný byt opustila, nemůže podle dovolatele obstát ani skutkové zjištění, že nemá svou bytovou potřebu srovnatelným způsobem uspokojenu; v této souvislosti nelze podle žalovaného přehlédnout ani to, že žalobkyně vlastní činžovní dům, který pronajala realitní kanceláři. Dodal, že předmětný byt znovu vybavil, pečuje o něj a bydlí v něm se svou nynější manželkou a nezletilým dítětem. V rámci dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. především uvedl, že žalobkyně předmětný byt opustila a dala tím najevo vůli dále jej neužívat. Poté však rovněž namítl nesprávnost právního posouzení věci v otázce dalšího užívání bytu. Zde odvolacímu soudu vytkl, že nepřihlédl k tomu, že rozvodu manželství se domáhala žalobkyně, že způsobem, který byl kvalifikován jako trestný čin, jej nutila k účasti na rozvodovém řízení, že neopomenula žádnou příležitost k nařčení žalovaného z nějaké nekalé činnosti, a že z bytu odvezla veškeré zařízení a pokusila se také o odvezení topného systému, který byl vlastnictvím pronajímatele. Navrhl, aby rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský

soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. lednem 2001) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů. Bylo-li napadené rozhodnutí vydáno dne 22. září 1999, Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) dovolání projednal a o něm rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 30/2000 Sb. (dále opět jen „o.s.ř.“).

Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), za splnění podmínky povinného advokátního zastoupení dovolatele (§ 241 odst. 1 a 2 o.s.ř.).

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání, neboť toliko z podnětu dovolání, které je přípustné, může být přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných (způsobilých) dovolacích důvodů.

Byť žalovaný v dovolání uvedl, že napadá rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu, ve skutečnosti – s přihlédnutím k obsahové konkretizaci uplatněných dovolacích důvodů (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) – napadl výrok, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ve výroku o zrušení práva společného nájmu bytu, a měnící výrok, pokud jím bylo určeno, že byt bude dále užívat jako nájemkyně žalobkyně.

Otázku přípustnosti dovolání Nejvyšší soud řešil zvlášť ve vztahu k potvrzujícímu výroku napadeného rozsudku (týkajícímu se zrušení práva společného nájmu bytu) a zvlášť ve vztahu k jeho měnícímu výroku (o určení, že byt bude dále jako nájemkyně užívat žalobkyně).

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Nejde-li o případ vad řízení taxativně uvedených v § 237 odst. 1 o.s.ř. – a ty v daném případě nebyly žalovaným v dovolání namítány a z obsahu spisu nevyplývají – řídí se přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, resp. v daném případě jeho potvrzujícímu výroku, ustanoveními § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 a 2 o.s.ř.

O žádný z případů přípustnosti dovolání uvedených v § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 o.s.ř. v dané věci nejde, neboť odvolací soud, aniž ve výroku svého rozsudku vyslovil přípustnost dovolání, potvrdil – (rovněž) ve výroku o

zrušení práva společného nájmu bytu manžely – sice v pořadí druhý rozsudek soudu prvního stupně, avšak šlo o rozsudek, jímž nebylo ve výroku o zrušení práva společného nájmu bytu rozhodnuto jinak než v prvním – zrušeném – rozsudku (oba rozsudky byly v tomto výroku rozsudky vyhovující). Nenavrhl-li žalovaný vyslovení přípustnosti dovolání, nelze – logicky vzato – uvažovat o nevyhovění návrhu na vyslovení přípustnosti dovolání a tím o přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 2 o.s.ř. Lze uzavřít, že dovolání není přípustné proti potvrzujícímu výroku, týkajícímu se zrušení práva společného nájmu bytu.

Proti výroku, jímž odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, tj. v otázce určení, který z účastníků bude jako nájemce byt dále užívat, je však dovolání přípustné podle § 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.

Z uvedeného vyplývá, že z důvodu nepřípustnosti dovolání proti potvrzujícímu výroku nelze v dovolacím řízení přezkoumat z pohledu uplatněných dovolacích důvodů (a jejich obsahové konkretizace) správnost výroku napadeného rozsudku o zrušení práva společného nájmu bytu manžely. Je přitom nerozhodné, že z pohledu ustanovení § 242 odst. 2 písm. d/ o.s.ř. jde o spor, v němž určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývá z právního předpisu. Propojení výroku rozsudku odvolacího soudu, proti němuž je přípustné dovolání, s výrokem, který není dovoláním dotčen (a který není přípustno zkoumat), se při rozhodování o dovolání projeví toliko v tom, že shledá-li soud důvody pro zrušení přezkoumávaného výroku, zruší současně i výrok, jehož sepětí se zkoumaným výrokem vymezuje právě ustanovení § 242 odst. 2 o.s.ř. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. června 1998, sp. zn. 3 Cdon 117/96, uveřejněné pod č. 27 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1999).

Napadený rozsudek byl proto podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. přezkoumán v jeho měnícím výroku o určení, že byt bude dále užívat jako nájemkyně žalobkyně, přičemž dovolací soud byl vázán uplatněnými dovolacími důvody i jejich obsahovou konkretizací. Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlédnout k vadám řízení uvedeným v § 237 odst. 1 o.s.ř. a k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. a/ a b/ o.s.ř.). Žalovaný nenamítá, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř.) a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by řízení takovou vadou bylo postiženo. Otázka tzv. zmatečnostních vad ve smyslu § 237 odst. 1 o.s.ř. je již vyřešena na jiném místě odůvodnění tohoto rozsudku.

Podle § 241 odst. 3 o.s.ř. lze dovolání podat jen pro některý z důvodů uvedených v citovaném ustanovení pod písm. a/ až d/. Pod písm. c/ tohoto ustanovení je normován dovolací důvod mířící na pochybení ve zjištění skutkového stavu věci – rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení pokládat výsledek hodnocení důkazů, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v

úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo z přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, je z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného (popřípadě i procesního) práva (srov. Občanský soudní řád, komentář, 3. vydání 1997, nakladatelství C. H. BECK, strana 697).

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že měl vycházet z jiného důkazu, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Námitkou, že žalobkyně by předmětný byt nezískala, pokud by s ní v době získání bytu nežil nejdříve jako druh a posléze jako manžel, se žalovaný pokusil snížit zásluhu žalobkyně na získání bytu. Touto námitkou však nijak nepopřel správnost skutkového zjištění, že žalobkyně předmětný byt získala ještě před uzavřením manželství; ostatně toto skutkové zjištění z provedených důkazů (i ze samotné účastnické výpovědi žalovaného v nalézacím řízení) vyplynulo. Získala-li žalobkyně předmětný byt ještě před uzavřením manželství, lze pokládat za správný skutkový závěr o výlučné zásluze žalobkyně na získání bytu. Hypotetická námitka, že žalobkyně by předmětný byt nezískala, pokud by s ní v době získání bytu nežil nejdříve jako druh a posléze jako manžel, není podle názoru dovolacího soudu způsobilá správnost uvedeného skutkového závěru zvrátit. Za správný lze pokládat rovněž skutkový závěr, že žalobkyně nemá bytovou potřebu srovnatelným způsobem uspokojenu. Tento skutkový závěr totiž odvolací soud učinil na základě skutkových zjištění, která z obsahu spisu vyplynula (poté, co žalobkyně z předmětného bytu odešla, bydlela jeden a půl roku u svých rodičů, třičtvrtě roku u své známé paní Č., poté u pana K. a v současné době má pronajatý byt 1+1 v domě se soukromým vlastníkem /byty v činžovním domě, který vlastní, nejsou volné/), a proto ani v tomto ohledu mu nelze nic vytknout. Lze uzavřít, že odvolací soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů vyplynuly, a jeho skutkové závěry jsou výsledkem logického postupu při hodnocení důkazů podle zásad uvedených v ustanovení § 132 o.s.ř. (ve spojení s § 211 o.s.ř.). Dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. tedy nebyl uplatněn opodstatněně.

Nesprávné právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. může spočívat v tom, že soud na správně zjištěný skutkový stav věci aplikoval nesprávný právní předpis, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, či ze skutečností najisto postavených učinil nesprávné právní závěry.

Se zřetelem k uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. a jeho obsahové konkretizaci půjde v rámci citovaného dovolacího důvodu o odpověď na otázku, zda hlediska prospívající žalobkyni převážila nad hledisky svědčícími žalovanému, a zda tak lze pokládat za správný výrok, jímž bylo určeno, že předmětný byt bude dále užívat jako nájemkyně žalobkyně.

V projednávané věci jde o úpravu práv a povinností účastníků k předmětnému bytu po rozvodu manželství. Z ustanovení § 705 odst. 1 obč. zák. vyplývá, že nedohodnou-li se rozvedení manželé o nájmu bytu, soud na návrh jednoho z nich rozhodne, že se zrušuje právo společného nájmu bytu. Současně určí, který z manželů bude byt dále užívat jako nájemce. Podle § 705 odst. 3 obč. zák. při rozhodování o dalším nájmu bytu vezme soud zřetel zejména na zájmy nezletilých dětí a stanovisko pronajímatele.

Ustanovení § 705 odst. 3 obč. zák., jehož výklad je pro výsledek sporu určující, patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, to jest k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Jestliže soud při rozhodování o dalším nájmu bytu z tohoto předem neomezeného okruhu okolností vymezí v konkrétní věci ta hlediska, jež považuje za podstatná, vyloží, kterým hlediskům dal přednost a proč, pak kritika tohoto jeho postupu, založená na výtce, že nesprávně zhodnotil význam hledisek ve věci zkoumaných, je kritikou nesprávného právního posouzení věci.

Vedle hledisek výslovně uvedených v § 705 odst. 3 obč. zák. (zájem nezletilých dětí, stanovisko pronajímatele), k nimž je soud povinen přihlédnout a s nimi se vypořádat vždy, soud – ve shodě s ustáleným výkladem podávaným soudní praxí – podle okolností konkrétního případu přihlédne jako k dalším hlediskům zejména k příčinám rozvratu manželství účastníků, k možnosti uspořádání jejich bytových poměrů, ke zdravotnímu stavu rozvedených manželů, k tomu, jak se který z manželů zasloužil o získání bytu, k účelnému využití bytu apod. Soudní praxe je jednotná i v názoru, že není vyloučeno, aby ona další hlediska pro rozhodování podle § 705 odst. 3 obč. zák. převážila nad hledisky, která zákon v citovaném ustanovení výslovně uvádí. Hodnocení těchto dalších hledisek, pokud jde o jejich důležitost pro rozhodnutí o určení výlučného nájemce za situace, kdy účastníci mají nezletilé děti, je však nutno činit v kontextu s hledisky v zákoně přímo uvedenými, zejména s hlediskem zájmu nezletilých dětí, které zákon vzhledem k jeho povaze vytyčuje jako prvořadé.

Z uvedeného především vyplývá, že při rozhodování, který z rozvedených manželů bude byt dále užívat jako nájemce (§ 705 odst. 1 věta druhá obč. zák.), soud podle ustálené soudní praxe přihlíží mimo jiné rovněž k příčinám rozvratu manželství. Z toho však současně vyplývá, že při rozhodování podle § 705 odst. 1 věty druhé obč. zák. není právně významné, který z manželů podal návrh na rozvod manželství a jak se ten který z manželů choval v průběhu rozvodového řízení. Odvolacímu soudu tedy nelze důvodně vytýkat, že při rozhodování podle § 705 odst. 1 věty druhé obč. zák. k okolnostem tohoto charakteru nepřihlížel. Lze jen dodat, že odvolací soud postupoval správně, pokud při rozhodování podle § 705 odst. 1 věty druhé obč. zák. nepřihlížel ani k příčinám rozvratu manželství účastníků; byly-li příčinou rozvratu manželství rozdílné povahové vlastnosti účastníků (srov. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. června 1993, č. j. 7 C 88/93-7), neprospívá uvedené hledisko žádnému z účastníků.

S odvolacím soudem lze souhlasit rovněž v tom, že hlediska prospívající žalobkyni (výlučná zásluha žalobkyně na získání bytu, žalobkyně má ve své péči nezletilé dítě a nemá bytovou potřebu srovnatelným způsobem uspokojenu), převážila nad hlediskem, svědčícím žalovanému, tj. hlediskem faktického užívání bytu žalovaným od roku 1992. Ani dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. tak není naplněn.

Protože správnost rozhodnutí odvolacího soudu v otázce dalšího nájmu bytu se žalovanému prostřednictvím uplatněných dovolacích důvodů podle § 241 odst. 3 písm. c/ a d/ o.s.ř. zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud – aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) – dovolání proti napadenému rozsudku, pokud jím byl ve výroku o určení dalšího nájemce bytu změněn rozsudek soudu prvního stupně, zamítl (§ 243b odst. 1 věta před středníkem, odst. 5 o.s.ř.).

Je-li rozsudek odvolacího soudu v měnícím výroku o určení, který z rozvedených manželů bude byt dále užívat jako nájemce, z pohledu uplatněných dovolacích důvodů a jejich obsahové konkretizace správný, dovolací soud – s přihlédnutím k závěrům uvedeným na jiném místě tohoto rozhodnutí – podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. dovolání proti potvrzujícímu výroku (výroku o zrušení práva společného nájmu bytu) odmítl pro nepřípustnost.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Nepoctivý záměr (exkluzivně pro předplatitele)
- Zemědělská půda
- Zastoupení
- Veřejné zakázky
- Vázanost rozhodnutím soudu
- Pracovní smlouva